

[Gert Petersen]

ne få lov – det er i sig selv en fantastisk situation, at Danmark skal bede om lov i EF, men sådan er det altså – til at devaluere 7-8 pct., som man havde ønsket, men måtte nøjes med de 3 pct., var, at man i de andre EF-lande ikke havde tillid til, at denne regering ville lave en følgelovgivning, der virkelig sikrede devalueringens resultat.

Kan vi ikke få at vide: er det en myte, eller er det sandhed? Det er det, jeg beder finansministeren om at fortælle mig. Jeg vil samtidig høre, hvad der var årsagen til, at man ikke ville gå med til en devaluering på mere end 3 pct. Var årsagen i virkeligheden ikke den, at de andre partnere i fællesmarkedet mente, at Danmarks konkurrencesituation faktisk var sådan, at der egentlig ikke var grund til, at Danmark skulle devaluere, men o.k., når nu vi pressede på, så fik vi de 3 pct.? Jeg vil godt lige have det problem afklaret.

Johs. M. Olsen (V):

Finansministeren udtalte, at hvis det er et ønske fra færøsk side – hvilket jeg gerne hermed vil bekræfte – at ikraftsættelsestidspunktet for forhøjelsen af folkepensionen bliver den 1. april 1982, så vil regeringen fremsætte et forslag i overensstemmelse hermed. Jeg vil gerne have lov til at rette en tak til socialministeren og finansministeren for, at de har imødekommet vort ønske om, at folkepensionisterne på Færøerne nu kan få deres forhøjelse fra den 1. april 1982 og ikke, som før beregnet i regeringens lovprogram, den 1. juli 1982. Det siger jeg mange tak for.

Niels Helveg Petersen (RV):

Inden jeg kommer til selve sagen, kan jeg ikke undlade at gøre en enkelt bemærkning til hr. Ellemann-Jensens indlæg. Jeg må på det mest indtrængende advare imod, at man vil gøre Belgien og belgisk økonomisk politik til nogen model for, hvordan vi her i landet skal opføre os. Det kan belgisk økonomisk politik ikke holde til.

Den anden bemærkning, jeg vil gøre – ikke i polemisk hensigt, men til forklaring på, hvad der egentlig skete i weekenden – er, at når vi har underskud på betalingsbalancen og har haft det i mange år og derfor har oparbejdet en meget betydelig udlandsgæld, så skyldes det jo i meget høj grad, at vore EF-

partnere omvendt har haft overskud i forhold til Danmark, altså for så vidt har haft glæde af samhandelen med Danmark, har solgt mere til os, end de har købt af os. Derfor har vi fået et underskud. Jeg må sige, at jeg har svært ved at forstå vore samhandelspartners reaktion på et ønske om en devaluering i denne situation. Man kan ikke fra EF-landenes side bebrejde os økonomisk let-sind med underskud på betalingsbalancen og oparbejdning af udlandsgæld, samtidig med at man afskærer os fra at anvende egnede midler til at komme ud af dette underskud. Jeg anser et egnet middel for at kunne være en devaluering, hvis den følges op af den rigtige følgelovgivning. Det er ikke nyt for os at have det standpunkt, det havde vi også i efteråret 1979.

Jeg forstår vel, at vore partnere i EF kan være irriterede over, at et lille land som Danmark kommer og også vil have en devaluering i kølvandet på Belgiens, men jeg forstår ikke, at denne irritation har stået i vejen for en realistisk erkendelse af, at vi er nødt til at bruge de midler i den økonomiske politik, som nu engang står til vores rådighed. Så meget om det.

Hvad der egentlig kalder mig op, var nogle bemærkninger, statsministeren gjorde. Det, som statsministeren sagde, var, at mødestedet var det socialdemokratiske handlingsprogram. Jeg vil gerne sige til statsministeren, at det er det ikke for os. Mødestedet for os er den sociale virkelighed i Danmark i dag: ledigheden, tvangsauktionerne, konkurserne. Mødestedet er de økonomiske realiteter: underskud på betalingsbalancen, vores store gæld til udlandet. Mødestedet for os er også de politiske realiteter: sammensætningen af dette folketing, som vælgerne nu engang har sammensat det.

Jeg vil advare imod, at man forsøger at omskrive landets problemer. Mødestedet for dette, arbejdet i dette ting, er ikke et stykke papir. Mødestedet er landets sociale, politiske og økonomiske realiteter, og man afskærer sig fra en erkendelse af omfanget af problemerne og de rette veje til deres løsning, hvis man tror, at mødestedet for det politiske arbejde, for noget partis politiske arbejde, kan være et stykke papir.

Finansministeren (Heinesen):